

Déborah Saiag & Mika Tard

**DIN
HÅND
PÅ
MIN
MUND**

Oversat af Maj Dannemand

Oversat efter: Déborah Saiag & Mika Tard,

Ta main sur ma bouche

© NIL ÉDITIONS, 2021

texte | tekst

1

EDOUARD

Rasende skrig. Alis råberi vækker mig. Der er for meget larm til at fortsætte med at ligge og boble. Jeg åbner øjnene, kaster et blik på skærmen på min mobiltelefon. Fandens osse, klokken er 7.46. Det er pisseirriterende at blive vækket så tidligt en lørdag morgen af min kærestes råberi. Ali r ude på badeværelset. Jeg er godt klar over, at hun har lukket sig inde dér for ikke at vække mig, men lige pt. er hun ikke klar over, hvor meget hun larmer. Jeg formoder, at hun skændes med sin chef. Selvfølgelig ville den historie ende med at eksplodere. Jeg er helt bombet. Når jeg nu alligevel er vågen, skulle jeg måske benytte lejligheden til at arbejde på min reklame. Mine mavesmerter vender tilbage bare ved tanken. Jeg rækker med besvær min arm over mod natbordet og får fat i min MacBook Air, som forekommer mig at veje et ton. Jeg har fået en dårlig vane, inden jeg går i gang med at arbejde: Facebookrefleksen. Det giver mig lige et overblik over de vigtigste nyheder, men samtidig også, og fremfor alt, et overblik over mine venners liv. Marie har posted en GIF af Wonder Woman,

som griber fat i en fyrs fødder og kaster ham ud i luften. Det kunne tyde på at hun har været oppe at skændes med Yanouv igen. Jeg liker for at gøre hende glad. Mathieu har smidt endnu et billede op af sin datter, der spiser cornflakes. Spændende. Det er udelukkende for vores venskabs skyld, at jeg liker. Under alle omstændigheder liker jeg næsten altid mine venners posts. Med lynets hast analyserer min hjerne en snes sider på få sekunder og skimmer en halv snes artikler den ene mere tankeløs end den anden. Facebook er vel nok en værre gang lort. Men det får mig til at slappe af. Mine øjne dvæler ved en artikel af Sea Shepherd. Paul Watson fortæller, hvorledes de har reddet en flok hvaler, som var blevet fanget i nogle fiskenet i Japan. Det er fængslende. Fantastisk. Paul Watson. Jeg elsker den fyr. I sandhed en af vore dages helte. Det er en virkelig fyr, med et virkeligt liv. Han fører i øvrigt præcis det liv, som jeg havde drømt om at få, men som jeg ikke har. Siden min søster døde, er jeg bange for en hel del ting. Faktisk er jeg bange for alt. Alt, hvad der kan forstyrre mit sølle harmoniske liv, slår mig helt ud. Artiklen er fantastisk. Jeg trykker på Del og skriver: "Tak til disse mennesker, som har mod til at kæmpe for at loven bliver respekteret."

Jeg får øjeblikkeligt nogle likes, og nogle bekendte begynder endda at kommentere mit opslag. Jeg er så stolt. I nogen tid har jeg udelukkende delt ting om klimaet, økologi, respekt for miljøet. Kun sådan kan jeg få fred med min samvittighed. Når man ustandseligt gør alt for at sælge en masse lort: biler, barbermaskiner, mobiltelefoner, parfumer... så giver det mig fornemmelsen af at opveje det lidt, når jeg deler disse artikler.

En reklame for Volkswagen = en artikel mod finpartikler. En reklame for Orange = en artikel mod elektromagnetiske bølger. Og det gør mig godt. Det giver mig fornemmelsen af at genskabe en balance. Messenger gør opmærksom på, at jeg har fået en besked fra Marie: "Er du vågen, Doud?" For fanden da, det ikke til at holde ud, man kan ikke længere åbne en app uden at blive overvåget. Hun kan se, at jeg er online, og derfor føler jeg mig forpligtet til at svare: "Ja. Ik' tid til at tale. Jeg tager på arbejde". Jeg fører hånden hen over mit ansigt, som er ophovnet af mangel på søvn, og står modvilligt ud af sengen. Jeg har ikke en gang sovet fem timer. Min krop føles, som var jeg 1000 år gammel. Som var jeg allerede fuldkommen rådden indvendig som syvogtredive-årig. Jeg må virkelig prøve at begrænse arbejdsstresset. Jeg ender med at få mavesår. Jeg folder mine strømper ud, som jeg havde efterladt i en kugle for foden af min seng, stikker fødderne i mine gamle Birkenstock. Min mobil vibrerer i min lomme. Det er en besked fra Marie. "Det haster, Doud."

Jeg har forstået det. Yanouv må have droppet hende for femtende gang, fordi hun er uudholdelig. Jeg gider ikke mere, jeg ikke hendes psykolog. Jeg svarer med: "Ringer senere." Jeg slæber mig ud på badeværelset. Ali sidder på kanten af badekarret. Hun råber ind i sin telefon. Hendes chef får en ordentlig overhaling. Blodårerne på hendes hals er fuldkommen udspilede. Hver gang hun råber, siger jeg til mig selv, at én af dem vil eksplodere. Pludselig vender Ali sig mod mig. Jeg blinker til hende og laver et lille tegn med hånden for at bede hende sænke stemmen lidt. Ali giver mig langfingeren og forsvinder ind i værelset ved siden af.

Det morer mig. Det er en ting, jeg godt kan lide ved hende. Hun åbner munden, når hun har lyst til at åbne den, hun tør, hun lader intet gå ubemærket forbi. Jeg elsker hendes umiddelbarhed. Sådan er det bare. Jeg elsker den. Jeg elsker den, fordi jeg beundrer den. Jeg ville have elsket at være sådan selv. Og jeg er ganske enkelt slet ikke som hende.

Jeg kigger mig i spejlet over vasken. Hver morgen føler jeg, at en ny rynke er dukket frem. Siden jeg blev tredive, har jeg haft følelsen af at ældes lidt hurtigere for hver dag, der går. Jeg åbner en skuffe og tager en bønne Nivea babycreme op, som jeg har fyldt med rynkecreme i stedet. Jeg skjuler naturligvis for Ali, at jeg har købt en anti-age creme. Som var jeg en gammel dame. Især fordi der på bøtten stod noget i retning af: dagcreme, som reparerer moden hud. Jeg har ikke lyst til hver dag at påminde hende om, at jeg er femten år ældre end hende. Pludselig kommer Ali stormende tilbage i badeværelset. Med sit håndfri headset i ørerne forklarer hun sin chef, hvad respekt er. Jeg kan ikke dy mig for at le hånligt. Fyren er halvtreds år ældre end hende, men hun belærer ham om loyalitet. Hun stikker mig et stykke papir, hvor hun har skrevet: "hvor er mine shorts med huller??? Søde".

Jeg går instinktivt gennem lejligheden og henter hendes shorts på bunden af snavsetøjskurven, som står klemt inde mellem bordet og køleskabet i køkkenet. Ali snupper dem uden at bekymre sig om, at de ikke er blevet vasket i ugevis, og tager dem på. Hun tildeler endnu ikke hygiejne så stor betydning. Jeg siger ikke noget. Jeg kan godt huske, hvordan det er at være tyve

år. Bortset fra at det var min mor, der vaskede mit tøj, da jeg var tyve.

Jeg får en notifikation om en besked på min telefon. Derefter to, og så tre. En eksplosion af beskeder vises på min skærm. Det er igen Marie. Hold kæft, hvor er hun belastende. "Doud, ring!"; "nu", "haster". Pludselig hører jeg et højt smæld. Det var Ali, der netop sparkede hårdt til køkkendøren. Hun er helt oppe at køre her til morgen. Hun truer sin chef med at sende sin fyr efter ham, hvis han ikke betaler hende. I dette tilfælde er hendes fyr mig. Hvorfor skal hun blande mig ind i det? Jeg kan ikke slås! Hendes chef har tydeligvis ry for at være en led karl, men det vil hun skide på. Hun bruger mig som skjold. Hun er fucking ligeglad. Det er i sådanne situationer, at jeg siger til mig selv, at hun nogle gange er lidt umoden. Jeg trækker et stykke papir ud af printeren og skriver: "slap lidt af, du gør mig bange". Med et hurtigt blik gennemløber Ali, det jeg har skrevet. Hun river det ud af hånden på mig, ser på mig med en lille ansigtstrækning, som jeg kender godt, holder telefonen mellem sit øre og sin skulder, laver en kugle af papiret og kaster det i papirkurven med en basketballspillers ynde. Det irriterer mig. Det er faktisk rigtigt, at jeg ikke bryder mig om det. Jeg ved, at jeg har ret. Ali er lige fyldt toogtyve år. Hendes chef er tre måneder bagud med lønnen, og Ali taler til ham, som om han netop har begået en forbrydelse, som fortjener en strafferetssag. For mit vedkommende synes jeg, at man i hendes alder bør have lidt mere respekt for sin arbejdsgiver. Selvom denne fyr tydeligvis udnytter sin magt, så er det bare sådan, det er en nødvendig etape.

Ali lægger på og ændrer ansigtsudtryk. Hun går hen mod mig, tager mit hoved i sine hænder og kysser min læber med hele munden.

- Han sagde som sædvanligt, at han vil betale mig næste gang. Jeg kan love dig for, at hvis han ikke betaler mig i næste uge, så danser jeg ikke! Jeg går på scenen fuldt påklædt, og jeg bevæger mig ikke ud af stedet. Eller bedre endnu – jeg tager en gul vest på og et lille skilt med påskriften "i strejke" rundt om halsen.

Eftersom jeg har lidt mere livserfaring end hende, har jeg lyst til at give hende et par råd med på vejen. Jeg råder hende indtrængende til at bevare et godt forhold til denne mand, som er stort set enerådige i nattelivet.

For det meste tæller min mening. Men i dette øjeblik tæller den overhovedet ikke. Hun ser på mig med en piget teenage-foragt. Hun synes, jeg er deprimerende. Uden værdi. Svag. Hyklerisk. En kryster. Jeg bliver overdynget af en regn af fornærmelser. Jeg forsvarer mig ikke engang. I hendes øjne er denne fyr et rigtigt røvhul. På grund af ham har hun ingen penge. Han opfører sig dårligt, og hun kan ikke se, hvorfor hun burde tie stille. Magt eller ej, han skal behandles som enhver anden idiot.

- Hvis du lige tænker dig lidt om, hvor tror du så, at udnyttelsen kommer fra? Det er os, der er de ansvarlige. Vi har ladet disse svin udnytte os så længe, at de har taget magten over os. Tror du ik?

- Man må tage højde for, hvem man taler til, sådan er det bare. Være lidt politisk. Jeg vil bare ikke ha', at du får problemer med ham, that's it baby.

- Det ved jeg sgu ikke. Hvad med dig selv... du bli'r da betalt for dine reklamer. Og så siger du, at jeg skal acceptere ikke at blive betalt.

- Det er bare et spørgsmål om hierarki, i din alder var jeg praktikant og...

- I min alder betalte dine forældre alting for dig. Det er ikke alle, der er så privilegerede...

Når Ali er vred, er det bedst at stoppe med at diskutere og lade hende falde ned. Så det er, hvad jeg gør. Jeg siger ikke mere og går tilbage og lægger mig i min seng. Hun har udmattet mig. Og desuden giver jeg hende ret i mit stille sind. Nogle gange er det nødvendigt at kæmpe imod for at blive respekteret. Det er bare det, at jeg ikke bryder mig om konflikter. Med dynen trukket helt op over næsen holder jeg øje med hendes kommen og gåen. Sikke en skønhed. Hun har ynde. Jeg tror virkelig, at Ali hører til den type skønheder, som alle kan lide. Ali har et virkeligt udseende. Et ansigt, hvor hvert enkelt element kan virke ufuldkomment, men på mærkværdigvis passer det hele sammen i denne ufuldkommenhed. Det er det, som er skønhed. Det som ikke ligner noget andet. Jeg observerer hende, hun påfører omhyggeligt sin læbestift, mens hun kigger ind i det store spejl, som hænger over pejsen i værelset. Jeg kan mærke, at hun er utilfreds. Ali går sjældent op i sit udseende. Det er sjældent, at hun tilbringer så lang tid foran et spejl. Det ligner hende ikke. Med sine stramme shorts, der går op over navlen, sin t-shirt, der sidder stramt over brystet, sit lille tørklæde om halsen... hun har næsten gjort for meget ud af sit tøj. For meget make-up. Jeg kan fornemme, at hun har behov for at være tilfreds med sit

udseende. Måske er det for at behage mig. Eller også er det hele for Chloés skyld. Jeg ved, at Ali nærer en uendelig beundring for Chloé. Og jeg forstår hende.

- Du er smuk.

- Synes du virkelig? Jeg føler mig grim. Jeg har kæmpe rander under øjnene.

- Sådan går det, når man ikke sover om natten...

Hvordan var det?

- Som sædvanlig. Men jeg må indrømme, at jeg gerne snart ville ansættes til at lave noget mere seriøst.

- Var det en mandlig polterabend?

Ali fører sit hovedet tættere på spejlet og laver en grimasse.

- Jeg bryder mig ikke om mit ansigt...

Ali forsvinder ud på badeværelset. Jeg tager min computer og åbner min mail. Det kan også bare være lige meget, jeg arbejder i sengen. Jeg skal absolut finde ud af, hvor reklamen skal skydes. Jeg løber igennem en række billeder af forskellige steder, som min assistent netop har sendt mig. Han er håbløs den fyr. Jeg er så træt af ham, det er slet ikke det jeg vil ha'. Jeg leder efter en nedlagt bro og idioten sender mig billeder af broerne Pont des Arts et Pont-Neuf. Helt ærligt. Det er ellers ikke så svært. Så begynder det igen - jeg har en knude i maven. Det er faktisk gået op for mig, at jo ældre jeg bliver, jo mindre modstandskraft har jeg. Jeg kan ikke længere bevare roen. Jeg begynder at stresse ved den mindste genvordighed. Jeg har følelsen af at være mindre og mindre til stede i livet, men altid i mit hoved, optaget af bekymringer over dumme småting fra arbejdet. Min mailboks indikerer, at jeg har fået en ny mail. Det er igen Marie: "Ring til mig, nu." Et sandt

mareridt, den pige. Hun ved ikke, hvad hun skal gøre for at få fat i mig. Hvis jeg ikke svarer, kender jeg hende godt nok til at vide, at hun ikke vil give mig fred, men fortsætte med at kontakte mig. Jeg tager min mobil og ringer til hende:

- Jaaa, sig mig... har du tænkt dig at stalke mig hele formiddagen?

- Doud, har du set det?

- Set hvad?

- Ah OK. Du har ikke set det. Det tænkte jeg nok. Nå, har du tid til en kop kaffe?

- Marie, jeg er i midt i forberedelserne af en reklame, jeg optager om en uge. Jeg har ikke tid nu, du driver mig til vanvid.

- Doud, det er virkelig vigtigt.

- Godt, men så fortæl mig det. Hvad er det, jeg burde have set?

- Nej, nej, ikke i telefonen. Det er bedre, at vi ses.

- Du er ikke til at holde ud med din åndsvage suspense. Sig mig det nu!

- Nej, så hold dog op, når jeg siger det. Vi har brug for at have god tid. Det er alt for alvorligt til, at jeg bare kan tale med dig om det her i telefonen.

Marie har en særlig evne til at vække og nære din nysgerrighed. Jeg har ikke tid, men jeg vil gerne vide, hvad det er, der sker, nu, med det samme. Det er pisseirriterende.

- OK, solgt. Jeg møder dig på caféen om tredive minutter.

Jeg lægger på. Jeg har så meget jeg skal nå, at jeg allerede fortryder, at jeg sagde ja. Hvad skal jeg dog gøre for at få styr på dagen. Jeg har kun et par timer

inden kundemødet, og intet er klar. Ali springer pludselig ned på mig. Hun holder mig fast med sine arme og bevæger sine læber hen over mit ansigt. Hun dufter godt. Jeg lader min hånd glide ned i hendes shorts og derefter ned i hendes små trusser for at finde hendes køn. Det ville gøre mig virkelig godt at elske. Jeg bliver stiv på et splitsekund. Ali skubber mig forsigtig væk.

- Jeg har ikke tid. Jeg misser helt sikkert mit tog.

Jeg kan mærke alt blodet stige mig til hovedet og ud i mit lem.

- Jeg har lyst...

- Så kom over til mig i aften.

Jeg knapper hurtigt hendes shorts op og forsøger at trække hende tilbage til mig.

- Jeg har lyst til at komme ind i dig.

Ali skubber min hånd væk.

- Jeg gør lige, hvad du ønsker, hvis du kommer i aften.

- Men jeg kan ikke, jeg når aldrig at blive færdig i tide.

I morgen...

Med en blanding af et lunefuldt og et drillende udtryk i ansigtet lægger Ali en varm hånd på mit lem.

- Nej, i aften... I morgen er det for sent, der får du ikke noget.

- Min engel, jeg ville virkelig gerne, men jeg har et møde i dag angående reklamen.

- Arbejde, Arbejde. Arbejde. Spild af tid.

Pludselig udstøder Ali et skrig, da hun ser på Mac'ens ur: 8.30. Hun rejser sig brat og forsvinder i løb ud af stuen, stadig med bukserne nede om knæene.

- Hvis jeg ikke når mit tog, er det din skyld.

- Nej, hvis du når det, er det takket være mig.

Jeg snupper en halvtredseuroseddel i min bukse-lomme. Ali har allerede taget sin taske over skulderen, hun ser forlegent på mig. Jeg ved, at hun hader, at jeg giver hende penge. Hun bryder sig ikke om at skyldte noget som helst til nogen som helst.

- Tænk ik' mere på det, Volkswagen, det er beskidte penge.

Alis ansigt falder til ro, hun tager de halvtreds euro og lægger dem omhyggeligt ned i sin lomme. Jeg springer nøgen ud af sengen og løber foran for at åbne døren for hende. Jeg ved, at sådan en opførsel morer hende. Der står jeg, over for hende, til skue, helt nøgen i ejendommens gang. Ali bryder ud i latter. Denne gavmilde latter, som er så smittende. Jeg ser Ali gå hurtig hen af gangen for derefter at forsvinde ned at trappen.

- Min elskede?

Alis hoved dukker frem på ny.

- Jeg gør alt, hvad jeg kan for at komme i aften. Hils Niels og Chloé fra mig.

Ali ser kærligt på mig. Jeg kan se, at hun beundrer min krop med kærlighed i blikket. Jeg elsker det blide blik, som hun fæstner på den mand, som jeg er. Hun går. Jeg sparker døren i. Jeg må se at få fart på. Jeg løber gennem min toværelses lejlighed. Jeg har ikke tid til at tage et bad. Ikke engang tid til at lade en kop kaffe løbe igennem. Jeg tager bukserne fra mit XXL-jakkesæt fra Uniqlo på, mine udtrådte Vans, min gode gamle slidte t-shirt fra en Nathaniel Rateliff-koncert, min lidt for store cowboyjakke, trækker min marineblå hue over hovedet og griber min cigaretpakke på sengen i farten. Jeg kaster et hurtigt blik i det store spejl i stuen. Jeg har det

fuldkomne look som en typisk parisisk hipster. Jeg er en nøjagtig copypaste af alle de andre smartass'er fra reklamebranchen. Mine forældre har gjort et godt stykke arbejde. De fortjener en medalje. Jeg lægger min computer i min rygsæk og kaster et blik rundt i stuen for at forsikre mig om, at jeg ikke har glemt noget. Jeg smækker døren og drøner ned af trappen. Hvad kan det mon være, som Marie skal fortælle mig, som haster så meget.

[...]